Rok VII.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Nr. 12. **Warszawa, dnia 15 listopada 1938 r.**

Prenumeratę (w Warszawie zł. 12 rocznie, poza Warszawą zł. 16) przyjmuje wyłącznie Księgarnia Rolnicza w Warszawie, ul. Mazowiecka 10.

T R E Ś Ć:

USTAWY I ROZPORZĄDZENIA.

OKÓLNIKI I PISMA OKÓLNE.

SKOROWIDZ RZECZOWY.

98.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 28 września 1938 r.

o organizacji państwowych ocen masła i serów.

Na podstawie art. 11 ustawy z dnia 22 kwietnia 1936 r. o mleczarstwie (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 272) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Państwowe oceny masła i serów przeprowadza Komitet Państwowych Ocen Masła i Serów, który w dalszych

przepisach rozporządzenia niniejszego będzie nazywany Komitetem.

(2) W skład Komitetu wchodzą przewodniczący, wiceprzewodniczący i czterej członkowie powołani przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, który powoła również potrzebną ilość zastępców.

(3) Kadencja Komitetu trwa trzy lata, licząc od daty powołania przewodniczącego.

§ 2. (1) Do zakresu działania Komitetu należy:

1) powoływanie w razie potrzeby organizacyj, instytucyj lub zakładów rolniczych za ich zgodą do współdziałania przy przeprowadzaniu poszczególnych ocen masła i serów oraz zatwierdzanie sprawozdań rachunkowych z dochodów i wydatków związanych z tym współdziałaniem (§ 4);
2) wykonywanie nadzoru nad działalnością organizacyj, instytucyj i zakładów, powołanych do współdziałania w myśl pkt. 1), w zakresie czynności, określonych w § 4;
3) powoływanie rzeczoznawców (§ 5) do oceny masła i serów (§ 14);
4) badanie próbek masła i serów metodami ścisłymi (§ 13);
5) zatwierdzanie wyników ocen masła i serów dokonanych przez rzeczoznawców (§ 16);
6) przyznawanie nagród oraz odznaczeń na podstawie wyników ocen masła i serów (§ 17);
7) uchwalanie i przedstawianie Ministerstwu Rolnictwa i Reform Rolnych do zatwierdzenia instrukcyj, określonych w § 4 ust. (2), § 13 ust. (2) i § 14 ust. (5);
8) przedstawianie Ministerstwu Rolnictwa i Reform Rolnych wniosków, dotyczących ustalenia: wzoru świadectw (§ 16 ust. (2)), listów pochwalnych, medali i dyplomów honorowych (§ 17 ust. (8)) oraz wynagrodzenia rzeczoznawców i delegatów Komitetu (§ 20 ust. (2))
9) uchwalanie budżetu i przedstawianie go Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych do zatwierdzenia;
10) gromadzenie i opracowywanie materiałów, związanych z zakresem działania Komitetu, i publikowanie prac z zakresu wyniku ocen i działalności Komitetu.

(2) Ponadto Komitet może podejmować inne prace, związane z podniesieniem jakości produkcji mleczarskiej i serowarskiej, po uzyskaniu na to zgody Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

(3) Rok budżetowy Komitetu zaczyna się i kończy równocześnie z rokiem budżetowym Państwa.

(4) Do wykonywania bezpośredniego nadzoru nad działalnością organizacyj, instytucyj i zakładów rolniczych, powołanych do współdziałania przy przeprowadzaniu ocen (ust. (1)

pkt 2)), oraz do zatwierdzania wyników ocen, dokonanych przez rzeczoznawców (ust. (1) pkt 5)), Komitet deleguje przewodniczącego, wiceprzewodniczącego lub jednego ze swych członków.

(5) Badanie próbek metodami ścisłymi (ust. (1) pkt 4)) Komitet może zlecać organizacjom, instytucjom i zakładom rolniczym, powołanym do współdziałania przy przeprowadzaniu ocen.

§ 3. (1) Uchwały Komitetu zapadają zwykłą większością głosów. W razie równości głosów przeważa głos przewodniczącego.

(2) W zebraniach Komitetu może uczestniczyć delegat Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z prawem zabierania głosu poza kolejnością mówców i uzupełniania porządku obrad. Delegat Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych nie bierze udziału w głosowaniu.

(3) Przewodniczący Komitetu może zapraszać na posiedzenia Komitetu rzeczoznawców (§ 5), którzy nie mogą jednak brać udziału w głosowaniu.

§ 4. (1) Organizacje, instytucje i zakłady rolnicze, powołane przez Komitet do współdziałania przy przeprowadzaniu ocen, powinny:

1) dostarczyć odpowiedni lokal do przeprowadzenia badania próbek;
2) przyjmować nadesłane próbki masła i serów, przechowywać je i przygotowywać do oceny;
3) na zlecenie Komitetu przeprowadzać badanie próbek metodami ścisłymi (§ 13);
4) dokonywać sprzedaży nadesłanego do oceny masła i serów oraz przedstawiać Komitetowi sprawozdania rachunkowe z dochodów i wydatków, związanych z wykonaniem czynności określonych w ustępie niniejszym.

(2) Szczegółowe przepisy o sposobie przygotowania lokalu, przyjmowaniu próbek, przechowaniu ich i przygotowywaniu do oceny zostaną ustalone w instrukcji, zatwierdzonej na wniosek Komitetu przez Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych.

(3) Organizacje, instytucje i zakłady rolnicze, współdziałające przy przeprowadzaniu ocen, otrzymują zwrot rzeczywiście poniesionych kosztów.

§ 5. (1) Rzeczoznawców powołuje Komitet spośród osób posiadających:

1) pełnię praw publicznych i obywatelskich praw honorowych oraz
2) przygotowanie fachowe (teoretyczne i praktyczne) co najmniej takie, jakie jest przewidziane dla kierowników technicznych maślarni mechanicznych lub serowni o dziennym odbiorze ponad 500 litrów mleka w przepi-

sach o zawodowym przygotowaniu kierowników zakładów mleczarskich.

(2) Rzeczoznawcy składają przysięgę wobec przewodniczącego Komitetu i w obecności protokólanta przy zastosowaniu zasad, określonych w art. 306 i 307 kodeksu postępowania cywilnego. Ze złożenia przysięgi sporządza się krótki protokół, w którym należy zaznaczyć datę i miejsce czynności oraz imiona i nazwiska obecnych. Protokół powinien być podpisany przez przewodniczącego i protokolanta.

§ 6. Ocenom podlegają masło i sery wytworzone w zakładach mleczarskich, które w poprzedzającym roku kalendarzowym przerobiły na maslo co najmniej 110.000 lub na sery — 55.000 litrów mleka.

§ 7. (1) Miejsce, przybliżony termin oraz okręgi, dla których mają być przeprowadzone oceny, wyznacza Komitet, ścisły zaś termin (datę oceny) ustala delegat Komitetu (§ 2 ust. (4)), o czym zawiadamia Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych oraz przewodniczącego Komitetu.

(2) Terminy ocen masła powinny być wyznaczane tak, aby masło wytwarzane w zakładach mleczarskich, określonych w § 6, było ocenione co najmniej jeden raz rocznie.

(3) Terminy ocen serów wyznacza Komitet w miarę potrzeby, jednakże obowiązany jest przeprowadzić je na żądanie Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 8. (1) Na wezwanie Komitetu każdy z zakładów, którego masło podlega ocenie (§ 6), powinien wysłać do oceny bezpłatnie dwie próbki masła, każdą na osobne wezwanie, najpóźniej w dniu następnym po otrzymaniu wezwania.

(2) Próbka masła powinna zawierać dwa kg i pochodzić z produkcji dnia otrzymania wezwania lub dnia poprzedzającego. Próbka masła powinna być sformowana w jeden kawałek w kształcie sześcianu, którego powierzchnia powinna być gładka (bez znaków, napisów itp), tak aby uniemożliwiała rozpoznanie pochodzenia próbki, oraz opakowana w sposób, ustalony przez Komitet.

§ 9. (1) Na wezwanie Komitetu każdy z zakładów, którego sery podlegają ocenie (§ 6), powinien wyslać do oceny w terminie, oznaczonym w wezwaniu, bezpłatnie po jednej próbce sera z każdego wytwarzanego gatunku, dla którego została wyznaczona ocena.

(2) Jako próbkę należy wysylać do oceny jedną sztukę sera ((jednostkę handlową) o wadze nie niższej niż trzy kg lub dwie sztuki, jeżeli waga sztuki jest mniejsza niż trzy kg.

(3) Nazwa gatunkowa sera, przesłanego do oceny, powinna być określona tylko na opakowaniu, sam zaś ser po zdjęciu opakowania i etykiet nie powinien mieć na sobie żadnych oznak,

umożliwiających rozpoznanie pochodzenia próbki, jak również śladów badania sera (przez nawiercanie, nacinanie itp.).

§ 10. Po dokonaniu oceny próbki masła i sera zostaną sprzedane. Jeżeli próbka sera, nadesłana do oceny, będzie zawierała więcej niż sześć kg, suma, osiągnięta ze sprzedaży nadwyżki pełnych kilogramów ponad sześć kg, zostanie zakładowi mleczarskiemu na jego koszt zwrócona.

§ 11. (1) Niezależnie od ocen masła w próbkach dwukilogramowych odbywać się będą oceny masła w opakowaniu beczkowym i skrzynkowym.

(2) Ocenom, określonym w paragrafie niniejszym, podlega masło wytworzone w zakładach mleczarskich, wyznaczonych każdorazowo przez Komitet spośród zakładów, które co najmniej na pół roku przed datą oceny zostały zarejestrowane, jako wywozowe, w myśl przepisów o wywozie masła za granicę.

(3) Na wezwanie Komitetu zakłady mleczarskie, wyznaczone przez Komitet stosownie do ustępu poprzedzającego, obowiązane są najpóźniej w dniu następnym po otrzymaniu wezwania wysłać stosownie do żądania Komitetu beczkę lub skrzynkę masła. Waga masła i opakowanie powinny odpowiadać wymaganiom, ustalonym dla beczek i skrzynek w przepisach o wywozie masła za granicę.

(4) Masło powinno pochodzić całkowicie z produkcji dnia otrzymania wezwania lub całkowicie z produkcji dnia poprzedzającego. Na maśle i opakowaniu nie wolno umieszczać żadnych znaków, umożliwiających rozpoznanie pochodzenia masła. Beczki i skrzynki powinny być przygotowane do wysyłki (opakowane) w sposób, ustalony przez Komitet.

(5) Po dokonaniu oceny nadwyżka masła ponad cztery kg zostanie na zlecenie zakładu sprzedana, zwrócona lub przesłana pod wskazanym adresem, a w braku zlecenia — sprzedana na rzecz zakładu mleczarskiego. Koszty przesyłki masła lub sumy. otrzymanej z jego sprzedaży, ponosi zakład mleczarski.

§ 12. Oceny masła i serów dokonywa się przez badanie próbek metodami ścisłymi (§ 13) w pracowni Komitetu albo też organizacji, instytucji lub zakładu rolniczego, powołanych do współdziałania przy przeprowadzaniu oceny, a następnie w drodze badania tychże próbek przez rzeczoznawców co do właściwości, określonych w § 14. Przy ocenie rzeczoznawcy powinni uwzględniać wyniki badania przeprowadzonego metodami ścisłymi.

§ 13. (1) Badanie metodami ścisłymi ma na celu stwierdzenie: w maśle naturalności, przeprowadzenia pasteryzacji, procentowej zawartości wody, tłuszczu i soli kuchennej oraz stopnia kwasowości i skali barwy, w serach zaś — procentowej zawartości wody, soli kuchennej i tłuszczu w suchej masie.

(2) Szczegółowe przepisy dotyczące metod badania zostaną ustalone w instrukcji, zatwierdzonej na wniosek Komitetu przez Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 14. (1) Badanie próbek przez rzeczoznawców ma na celu ocenę poszczególnych cech masła i serów, a w szczególności w maśle: smaku, zapachu ,topliwości, twardości, budowy, wygniecenia, konsystencji, barwy, wyglądu, opakowania i solenia; w serach zaś — ocenę: smaku, zapachu, miąższu, oczkowatości, dojrzewania, kształtu, skórki, opakowania, barwy i solenia.

(2) Ocenę masła przeprowadza się przez punktowanie poszczególnych cech, przy czym — w zależności od ilości uzyskanych punktów za poszczególne cechy oraz oceny cech nie objętych punktacją — próbki masła zostają zaliczone do jednej z następujących klas:*)

(3) Masło o zawartości wody powyżej 16% nie podlega badaniu przez rzeczoznawców i klasyfikacji.

(4) Ocenę serów przeprowadza się przez punktowanie poszczególnych cech, przy czym — w zależności od sumy uzyskanych punktów — próbki serów zostają zaliczone do jednej z następujących klas: klasa I A (95—100 punktów), klasa I B (90 — 94 punktów), klasa II (80 — 89 punktów) i klasa III (70 — 79 punktów).

(5) Szczegółowe przepisy o sposobie badania i punktowania masła i serów przez rzeczoznawców zostaną ustalone w instrukcji, zatwierdzonej na wniosek Komitetu przez Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 15. (1) Pochodzenie próbek masła i serów powinno być nieznane rzeczoznawcom aż do chwili ukończenia oceny.

(2) Rzeczoznawcy badają próbki masła i serów indywidualnie lub wspólnie w grupach.

(3) Wynik oceny powinien być dla każdej próbki dokładnie określony.

§ 16. (1) Po ukończeniu oceny próbek przez rzoczoznawców delegat Komitetu zatwierdza wyniki oceny, na których podstawie Komitet wystawia świadectwa i rozsyła je do zakładów mleczarskich. Świadectwa podpisują przewodniczący i jeden z członków Komitetu.

(2) Wzór świadectw ustali na wniosek Komitetu Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 17. (1) Na podstawie wyniku ocen Komitet przyznaje odznaczenia (listy pochwalne, medale brązowe, srebrne i złote oraz dyplomy honorowe) i nagrody pieniężne.

(2) Listy pochwalne otrzymują zakłady mleczarskie, których masło na dwóch bezpośrednio po sobie następujących ocenach zaliczono do klasy nie niższej niż III, sery — nie niższej niż I B.

---

*) Zob. tablicę na następnej str. 466.

Klasa	NAZWA	Wymagana ilość punktów za: smak i zapach	strukturę i konsystencję	barwę	solenie	wygląd i opakowanie	Inne cechy
I A	„Masło mleczarskie wyborowe standaryzowane"	47—50	23—25	4–5	8—10	9—10	Naturalne masło ze śmietanki pasteryzowanej w temperaturze nie niższej niż + 86°C i zaszczepionej zakwasem czystej kultury.
I B	„Masło mleczarskie przednie standaryzowane"	44—46	23—25	4–5	8—10	9—10	
II	„Masło mleczarskie stołowe standaryzowane"	40—43	23—25	4–5	8—10	9—10	
III	„Masło mleczarskie stołowe"	37—50	23—25	4–5	8—10	9—10	Naturalne masło wytworzone bez zachowania warunków, wymaganych dla masła standaryzowanego (pasteryzacja, czyste kultury), jak również masło wytworzone w tych warunkach, które jednak pod względem cech smakowych nie mogło być zaliczone do klas IA, IB i II.
IV	„Masło mleczarskie kuchenne"	30—36	21—25	1—5	6—10	7—10	
V	„Masło mleczarskie przerobowe	poniżej 30	21—25	1—5	6–10	6–10	Naturalne masło.

(3) Medale brązowe otrzymują zakłady mleczarskie, których masło na trzech bezpośrednio po sobie następujących ocenach zaliczono do klasy I, sery — do klasy I A.

(4) Medale srebrne otrzymują zakłady mleczarskie, których masło na trzech bezpośrednio po sobie następujących ocenach zaliczono do klasy I, sery — do klasy I A.

(5) Medale złote otrzymują zakłady mleczarskie, których masło na pięciu bezpośrednio po sobie następujących ocenach zaliczono do klasy I, sery — do klasy I A.

(6) Dyplomy honorowe otrzymują kierownicy techniczni zakładów mleczarskich, jeżeli za ich kierownictwa zakłady otrzymały dwukrotnie medal złoty.

(7) Nagrody pieniężne otrzymują:

1) kierownicy techniczni zakładów mleczarskich, jeżeli za ich kierownictwa zakłady otrzymały dwukrotnie co najmniej medal srebrny,
2) pracownicy, którzy wyrabiali masło lub sery, jeżeli na skutek oceny tych przetworów zakład otrzymał dwukrotnie co najmniej medal srebrny.

(8) Wzory listów pochwalnych ,medali i dyplomów honorowych ustali na wniosek Komitetu Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 18. Wezwania, określone w §§ 8, 9 i 11, powinny być doręczane zakładom mleczarskim za potwierdzeniem odbioru.

§ 19. Na żądanie Komitetu zakłady mleczarskie, określone w § 6, obowiązane są udzielać Komitetowi wyjaśnień w zakresie urządzeń i techniki produkcji. Komitet może rozsyłać do zakładów mleczarskich kwestionariusze, które po dokładnym wypełnieniu i podpisaniu przez technicznego kierownika i właściciela zakładu powinny być zwrócone Komitetowi.

§ 20. (1) Rzeczoznawcy (§ 5) oraz delegaci Komitetu (§ 2 ust. (4)) otrzymują zwrot kosztów przejazdu oraz diety według norm ustalonych dla urzędników państwowych, pobierających uposażenie grupy V, z tą zmianą, że osobom tym służy zwrot kosztów przejazdu koleją II klasą, jeżeli zaś osoby te są urzędnikami państwowymi — otrzymują zwrot kosztów przejazdu i diety według norm, ustalonych dla grupy, w jakiej pobierają uposażenie.

(2) Osoby, określone w ustępie poprzedzającym, otrzymują ponadto wynagrodzenie w wysokości, ustalonej na wniosek Komitetu przez Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych.

(3) W związku z udziałem w posiedzeniach Komitetu zamiejscowi członkowie otrzymują zwrot kosztów przejazdu oraz diety na zasadach, określonych w ust. (1).

§ 21. Koszty przeprowadzania państwowych ocen masła i serów pokrywane będą z sum, uzyskanych ze sprzedaży oce-

nionych próbek masła i serów. Jeśli sumy te nie wystarczą do pokrycia kosztów, odpowiednia część kosztów zostanie pokryta z budżetu Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 22. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski.*

(Dz. U. R. P. z 15.X.38 r. Nr 80, poz. 541).

99.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 28 września 1938 r.

o Polskim Komitecie żywnościowym.

Na podstawie art. 1 ust. (3) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 lutego 1938 r. o poruczeniu spraw aprowizacyjnych Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 89) zarządzam co następuje:

§ 1. Jako organ opiniodawczy Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych do spraw żywienia powołuje się Polski Komitet żywnościowy.

§ 2. Do zakresu prac Polskiego Komitetu żywnościowego należy:

a) inicjowanie prac nad zagadnieniem żywienia ludności oraz prowadzenie odpowiednich badań pod kątem widzenia gospodarczym i higienicznym;

b) przygotowywanie wytycznych w dziedzinie wyżywienia;

c) współpraca z Komitetem Mieszanym Ligi Narodów do Spraw Wyżywienia;

d) podejmowanie prac szczególnych zleconych przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 3. (1) Polski Komitet żywnościowy obraduje na zebraniach plenarnych oraz w sekcjach i podsekcjach.

(2) Przewodniczącym Polskiego Komitetu żywnościowego jest Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Reform

Rolnych, wyznaczony przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych. Przewodniczących poszczególnych sekcyj powołuje i zwalnia Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 4. (1) Do Polskiego Komitetu żywnościowego Minister Rolnictwa i Reform Rolnych powołuje:

1) sześciu przedstawicieli nauki i rzeczoznawców, w tej liczbie trzech higienistów oraz trzech ekonomistów;
2) po jednym przedstawicielu:
   a) Związku Izb i Organizacyj Rolniczych,
   b) Związku Izb Przemysłowo-Handlowych,
   c) Związku Izb Rzemieślniczych,
   d) Związku Miast,
   e) Związku Powiatów;
3) po jednym przedstawicielu pięciu organizacyj społecznych wyznaczonych przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

(2) Ponadto do Polskiego Komitetu żywnościowego wchodzi po jednym przedstawicielu Ministrów: Spraw Wojskowych, Spraw Wewnętrznych, Spraw Zagranicznych, Rolnictwa i Reform Rolnych, Przemysłu i Handlu, Opieki Społecznej oraz Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

(3) Jednocześnie z powołaniem członków Komitetu powołuje się ich zastępców.

(4) Przewodniczący Komitetu oraz przewodniczący poszczególnych sekcyj mogą zapraszać do współpracy, a w szczególności do opracowania pewnych zagadnień szczególnych, rzeczoznawców z głosem doradczym w przypadku braku specjalisty w łonie Komitetu.

§ 5. (1) Szczegóły dotyczące organizacji Polskiego Komitetu żywnościowego i odbywania plenarnych posiedzeń oraz zebrań sekcyj ustali regulamin wydany przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

(2) Biura Komitetu prowadzi urzędnik wyznaczony przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych spośród podległych mu urzędników.

§ 6. (1) Członkowie Polskiego Komitetu żywnościowego sprawują swe czynności honorowo. Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może jednak na wniosek Przewodniczącego Polskiego Komitetu żywnościowego przyznać osobom referującym na zebraniach wynagrodzenia za prace szczególne.

(2) Zamiejscowym członkom Komitetu Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych wypłacać będzie diety i zwracać koszty przejazdów według norm obowiązujących dla funkcjonariu-

szów państwowych, pobierających uposażenie według grupy VI (szóstej).

§ 7. Wydatki związane z pracami Polskiego Komitetu Żywnościowego pokrywa się z budżetu Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski.*

(Dz. U. R. P. z 12.X.38 r. Nr 79, poz. 536).

100.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 3 października 1938 r.

o przemiale pszenicy i żyta oraz o wypieku pieczywa.

Na podstawie art. 1 ust. (1) pkt 2) lit. a) ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszedniego użytku (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 462) zarządzam co następuje:

§ 1. Dla obrotu handlowego wolno mleć pszenicę tylko na mąkę gatunków odpowiadających standartom giełd krajowych.

§ 2. (1) Zakazuje się przemiału żyta na mąkę gatunków niższych (ciemniejszą) aniżeli 55-procentowego przemiału oczyszczonego ziarna.

(2) Przemiał żyta na mąkę różnych gatunków w granicach 55-procentowego przemiału nie podlega ograniczeniom.

(3) Przemiał żyta na mąkę razową ,stanowiącą 95-procentowy wymiał z oczyszczonego ziarna, jest dozwolony.

§ 3. (1) Zakazuje się używania w zakładach przemysłowych do przerobu i wszelkiego rodzaju wypieku, przeznaczonego do spożycia w miastach, mąki nie odpowiadającej normom przewidzianym w §§ 1 i 2.

(2) W zakładach tych może być wytwarzane pieczywo bądź jednogatunkowe (pszenne, żytnie), bądź mieszane (pszenno-żytnie).

(3) Pieczywo z wyjątkiem bułek powinno być oznaczane nazwą mąki, z której zostało wytworzone (np. chleb żytni py-

tlowy 55%, chleb pszenno-żytni), przy czym dopuszcza się co do pieczywa pszennego i pszenno-żytniego — poza tym oznaczeniem — umieszczanie nazw szczególnych, jak np. chleb nałęczowski, pomorski itp.

§ 4. Zakazuje się używania otrąb żytnich jako podsypki przy wypieku pieczywa.

§ 5. Przemiał pszenicy i żyta, jak również przerób i wszelkiego rodzaju wypiek przeznaczony: 1) na wywóz za granicę lub do W. M. Gdańska, 2) na cele wskazane przez władze wojskowe, 3) dla potrzeb we własnym gospodarstwie producentów lub pracowników rolnych — nie podlega ograniczeniom.

§ 6. Władze administracji ogólnej mają prawo:

1) żądać wyjaśnień od osób i zakładów zajmujących się przemiałem pszenicy lub żyta w celach przemysłowych, handlujących mąką pszenną lub żytnią, przetwarzających w celach przemysłowych mąkę pszenną lub żytnią na pieczywo i inne artykuły spożywcze oraz posiadających na składzie takie mąki lub artykuły spożywcze z nich wyrabiane;

2) wstępu w obecności właściciela zakładu lub upoważnionego przedstawiciela do lokalów przemysłowych, handlowych składów i zakładów w pkt 1) wymienionych.

§ 7. Na opakowaniu mąki w obrocie handlowym należy podać nazwę młyna, procentowość wymiału oraz w przypadkach przewidzianych w § 5 — jej przeznaczenie.

§ 8. Kto wykracza przeciwko przepisom niniejszego rozporządzenia, podlega w drodze administracyjnej, w myśl art. 5 ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszedniego użytku (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 462), karze aresztu do 3 miesięcy lub grzywny do 3.000 zł, przy czym może być orzeczony przepadek przedmiotów przestępstwa.

§ 9. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

(2) Jednocześnie traci moc rozporządzenie Minstra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 18 sierpnia 1938 r. o przemiale pszenicy i żyta (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 465).

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski.*

(Dz. U. R. P. z 12.X.38 r. Nr 79, poz. 537).

101.

OBWIESZCZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 14 października 1938 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej.

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. o zmianie dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 457) ogłaszam w załączniku do obwieszczenia niniejszego jednolity tekst dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 548) z uwzględnieniem zmian wprowadzonych ustawą z dnia 5 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 457).

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski.*

Załącznik do obw. Min. Roln. i Ref. Roln.
z dnia 14 października 1938 r. (poz. 567).

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 3 grudnia 1935 r.

o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1.

(1) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu wyznacza corocznie w drodze rozporządzenia na czas od 1 października danego roku do 30 września roku następnego (okres kampanijny) ogólny kontyngent wewnętrzny cukru, tj. ogólną ilość cukru, jaka może być wprowadzona przez cukrownie na rynek wewnętrzny z produkcji tego okresu kampanijnego, na któ-

ry kontyngent jest wyznaczony, za opłatą podatku spożywczego od cukru według stawki, przewidzianej w przepisach podatkowych dla cukru kontyngentowego, sprzedawanego w kraju.

(2) Ogólny kontyngent wewnętrzny będzie wyznaczany w wysokości przewidywanego zbytu na rynku wewnętrznym, z uwzględnieniem remanentów cukru z kontyngentów wewnętrznych według stanu w cukrowniach z dnia 30 września ostatniego zakończonego okresu kampanijnego.

Art. 2.

(1) Za podstawę przy podziale ogólnych kontyngentów przyjmuje się rejony produkcji, obejmujące jedną lub więcej cukrowni łącznie z gospodarstwami rolnymi, plantującymi dla tych cukrowni buraki cukrowe.

(2) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w drodze rozporządzeń, wydawanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu, będzie określał rejony produkcji, zaliczając równocześnie cukrownie do poszczególnych rejonów.

Art. 3.

(1) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu dokona corocznie w drodze rozporządzenia podziału ogólnego kontyngentu wewnętrznego na kontyngenty rejonowe.

(2) Jeżeli ogólny kontyngent wewnętrzny, wyznaczony na dany okres kampanijny, będzie równy lub niższy od ogólnego kontyngentu wewnętrznego z poprzedniego okresu kampanijnego, to całość wyznaczonego kontyngentu, po potrąceniu kontyngentów tych cukrowni, które utraciły prawo do udziału w kontyngentach rejonowych oraz tych, o których mowa w art. 4 ust. (1) lit. b), zostanie podzielona stosunkowo do rejonowych kontyngentów wewnętrznych z ostatniego okresu kampanijnego z uwzględnieniem przepisu art. 7 ust. (2).

(3) Nadwyżka wyznaczonego ogólnego kontyngentu wewnętrznego ponad ilość, o której mowa w ust. (2), będzie dzielona pomiędzy rejony produkcji przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu, w myśl przepisów, wydawanych przez Radę Ministrów na okresy nie krótsze, niż 5 kolejno po sobie następujących okresów kampanijnych.

(4) Niezależnie od przepisów, zawartych w ust. (2) i (3), kontyngenty rejonowe ulegać będą zmianom, wynikającym ze zmian w określaniu rejonów produkcji i zaliczaniu cukrowni do poszczególnych rejonów (art. 2. ust. (2)).

Art. 4.

(1) Do udziału we właściwych kontyngentach rejonowych są uprawnione: a) cukrownie czynne w okresie kampanijnym, poprzedzającym okres, na który kontyngent jest wyznaczony, oraz b) cukrownie nieczynne w tymże okresie, w przypadkach, które określa Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu w drodze rozporządzenia.

(2) Przyznanie uprawnienia do udziału w kontyngencie rejonowym cukrowniom, nie posiadającym uprawnień do udziału w kontyngentach, może nastąpić tylko o tyle, o ile Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu dokona odpowiedniego przydziału z nadwyżki ogólnego kontyngentu wewnętrznego, o której mowa w art. 3 ust. (3).

Art. 5.

(1) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu dokona corocznie w drodze rozporządzenia z rejonowych kontyngentów wewnętrznych prowizorycznego przydziału kontyngentów cukrowniom, uprawnionym do udziału w kontyngencie rejonowym.

(2) Do przydziału, o którym mowa w ustępie poprzedzającym, będą miały odpowiednie zastosowanie przepisy art. 3 ust. (2) i (3).

(3) Cukrowniom, którym w myśl art. 4 ust. (2) zostaną przyznane uprawnienia do rejonowego kontyngentu wewnętrznego, kontyngenty prowizoryczne na pierwszy okres kampanijny wyznaczy Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu według swego uznania.

(4) Przepis ust. (3) stosuje się odpowiednio do cukrowni, o których mowa w art. 4 ust. (1) lit. b).

(5) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu może, poczynając od kampanii 1941/42, zmieniać co lat 3 według swego uznania wysokość udziałów poszczególnych cukrowni w kontyngentach rejonowych, niezależnie od przepisów, zawartych w ust. (1) — (4) artykułu niniejszego.

Art. 6.

(1) Jeżeli do dnia 1 marca cukrownia nie zawiadomi Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych, iż zakontraktowała

buraki w ilości odpowiadającej przyznanemu jej udziałowi w rejonowym kontyngencie wewnętrznym z zachowaniem przepisów art. 17, Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu zadecyduje o całości lub części kontyngentu, odpowiadającej ilości niezakontraktowanych buraków, według swego uznania.

(2) Jeżeli jednak cukrownia w terminie do dnia 1 marca zawiadomi, iż zaproponowała plantatorom na obowiązujących ją warunkach (art. 17) zawarcie umów o pełną ilość buraków, wynikającą z przydzielonego jej kontyngentu, a niezakontraktowanie przez nią odpowiedniej ilości buraków nastąpiło wskutek niepodpisania przez plantatorów zaproponowanych im umów, to w przypadku, gdy przydzielony cukrowni kontyngent: a) nie został pokryty w części, cukrownia zatrzymuje niepokrytą część kontyngentu i może przydzielić ilość buraków, wynikającą z tej części kontyngentu, innym platatorom, gdy zaś b) nie został pokryty w całości, to kontyngent ten ulega stosunkowemu podziałowi pomiędzy wszystkie pozostałe cukrownie z tym zastrzeżeniem, że cukrownie te przydzielą plantatorom ilość buraków, odpowiadającą przydzielonemu tą drogą kontyngentowi.

(3) Zmiany, wynikające z zastosowania ust. (1), nie mają wpływu na przydział prowizorycznych kontyngentów rejonowych w następnym okresie kampanijnym.

(4) Kontyngenty wewnętrzne, przyznane poszczególnym cukrowniom prowizorycznie w trybie art. 5, zostaną uznane przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu za ostateczne na dany okres kampanijny po otrzymaniu przez Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych zawiadomienia cukrowni o zawarciu pomiędzy cukrowniami i platatorami odpowiednich umów w sprawie wyprodukowania, dostawy i odbioru buraków oraz zapłaty za nie w danym okresie kampanijnym w takiej ilości, jaka odpowiadać będzie przydziałom prowizorycznym; zawiadomienia te powinny być przedstawione Ministerstwu Rolnictwa i Reform Rolnych w oznaczonym terminie pod rygorem, iż Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu będzie mógł orzec utratę przez cukrownię prawa korzystania w danym okresie kampanijnym z odpowiedniej części kontyngentów.

(5) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może postanowić, iż zawiadomienia, wymienione w ust. (1), (2) i (4) mają być potwierdzane przez władze administracji ogólnej II instancji.

(6) W razie stwierdzenia, iż zawiadomienia, o których mowa w ust. (1), (2) i (4), nie odpowiadały rzeczywistości,

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu może pozbawić cukrownię w całości lub w części prawa do udziału w kontyngencie rejonowym.

(7) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu może przedłużyć terminy, określone w ust. (1) i (2).

Art. 7.

(1) Na wniosek interesowanych cukrowni Minister Rolnictwa i Reform Rolynych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu może przenosić na warunkach przez siebie ustalonych udziały tych cukrowni w kontyngentach rejonowych.

(2) W przypadku, o którym mowa w ust. (1), ulegają odpowiednim zmianom udziały właściwych cukrowni w kontyngentach rejonowych, a jeżeli przeniesienie udziału nastąpiło pomiędzy cukrowniami, należącymi do różnych rejonów, odpowiedniej zmianie ulegają również kontyngenty właściwych rejonów.

Art. 8.

(1) Cukrownie są obowiązane zatrzymywać w swych magazynach zapas cukru:

a) na przypadek, gdyby kontyngent wewnętrzny okazał się niewystarczający do pokrycia potrzeb rynku wewnętrznego oraz
b) na stworzenie stałego zapasu bezpieczeństwa; w tym przypadku Minister Rolnictwa i Reform Rolnych poweźmie zarządzenia, które umożliwią finasowanie tego zapasu.

(2) Wysokość tych zapasów, obliczaną według jednakowego dla wszystkich cukrowni stosunku procentowego do kontyngentów wewnętrznych, wyznacza w drodze rozporządzenia na poszczególne okresy kampanijne Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu.

(3) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może:

a) w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu przenosić w miarę potrzeby cukier zapasowy do kontyngentu wewnętrznego, lub zwalniać od obowiązku zatrzymywania tego cukru w cukrowni,
b) zezwalać na zatrzymywanie zapasów cukru, o których mowa w ust. (1), przez jedną cukrownię w zamian za inną.

Art. 9.

(1) Wyznaczenie na następny okres kampanijny ogólnego kontyngentu wewnętrznego i wysokości zapasu cukru, o której mowa w art. 8 ust. (2), określanie rejonów produkcji i zaliczenie cukrowni do poszczególnych rejonów, podział ogólnych kontyngentów pomiędzy rejony produkcji oraz prowizoryczny podział kontyngentów rejonowych pomiędzy cukrownie nastąpi w terminie do dnia 15 grudnia każdego roku.

(2) Ostateczny podział kontyngentów rejonowych pomiędzy cukrownie nastąpi w terminie do dnia 20 kwietnia każdego roku.

Art. 10.

Cukier kontyngentu wewnętrznego, nie wywieziony z cukrowni w okresie, na który kontyngent został przyznanany, może być przez cukrownię wprowadzony do spożycia w kraju w następnych okresach.

Art. 11.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może zezwolić na wywóz cukru z jednej cukrowni na rachunek odpowiedniego kontyngentu, posiadanego i mającego pokrycie w cukrze w innej cukrowni.

Art. 12.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych jest uprawniony do wydawania:

a) w porozumieniu z Ministrem Skarbu rozporządzeń normujących warunki zaliczania cukru surowego na pokrycie kontyngentów i zapasów cukru, o których mowa w art. 8, oraz określających stosunek przeliczenia cukru surowego na cukier biały,

b) w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu rozporządzeń normujących warunki, którym powinien odpowiadać cukier, wprowadzony do obrotu, oraz jego opakowanie.

Art. 13.

Cukier, sprzedawany na cele nie podlegające podatkowi spożywczemu, nie ulega zaliczeniu na kontyngent wewnętrzny.

Art. 14.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu może w miarę potrzeby ograniczać w drodze rozporządzeń wywóz cukru za granicę przez kontyngentowanie tego wywozu i wyznaczanie według swego uznania udziałów poszczególnych cukrowni w kontyngencie wywozowym.

Art. 15.

(1) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu może w drodze rozporządzeń:

a) określać cenę cukru na rynku wewnętrznym,
b) określać warunki dysponowania przez cukrownie cukrem, nie objętym kontyngentem wewnętrznym,
c) ustanawiać w miarę potrzeby specjalne opłaty, nakładane na cukrownie na cele, związane z gospodarką cukrową.

(2) W razie ustanowienia opłat, o których mowa w ust. (1) lit. c), Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu określi przeznaczenie funduszów utworzonych z tych opłat, oraz warunki i zasady korzystania z tych funduszów, a także ustanowi zarząd wymienionymi funduszami i wyda regulaminy dla zarządzania tymi funduszami.

Art. 16.

(1) Opłaty, o których mowa w art. 15 ust. (1) lit. c), mogą być ściągane przez władze skarbowe w trybie, przewidzianym dla podatków państwowych.

(2) Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych może w drodze rozporządzenia zarządzić pobieranie tych opłat łącznie z podatkiem od cukru.

Art. 17.

(1) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu może w drodze rozporządzeń wprowadzić obowiązek zawierania umów zbiorowych ogólnopaństwowych lub rejonowych pomiędzy cukrowniami lub związkami cukrowni z jednej strony, a związkami plantatorów buraków z drugiej.

(2) Jeżeli rozporządzenie nie wprowadzi innych przepisów, to umowa zbiorowa ogólno-państwowa wiąże wszystkie cukrownie i wszystkich plantatorów, umowa zbiorowa rejonowa — cukrownie i plantatorów danego rejonu, a postanowienia umów indywidualnych mniej korzystne dla plantatorów niż postanowienia umowy zbiorowej z mocy samego prawa ulegają zastąpieniu przez odpowiednie postanowienia właściwej umowy zbiorowej.

(3) Umowa zbiorowa powinna przewidzieć, że spory wynikające z niej i z umów indywidualnych, których dotyczy umowa zbiorowa, będą oddane pod rozstrzygnięcie komisji rozjemczej. Jeżeli przepisy dekretu niniejszego i rozporządzenia, które wyda Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości, Skarbu oraz Przemysłu i Handlu, nie postanowią inaczej, do komisyj rozjemczych, trybu postępowania w sprawach przed tymi komisjami i wykonalności ich orzeczeń, stosuje się odpowiednie przepisy kodeksu postępowania cywilnego o sądach polubownych.

(4) Przepisy, o których mowa w ust. (1), określą szczegółowo tryb zawierania umów zbiorowych.

(5) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz iMnistrem Przemysłu i Handlu może nakładać na cukrownie obowiązek kontraktowania pewnej części buraków u określonych kategoryj plantatorów, jak również może zakazywać poszczególnym cukrowniom kontraktowania buraków cukrowych na określonych terenach plantacyjnych, a to celem zapobiegania nowym przypadkom krzyżowania się plantacyj poszczególnych cukrowni.

Art. 18.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu jest uprawniony do wydawania w drodze rozporządzeń przepisów, normujących przeprowadzanie kontroli nad przestrzeganiem przepisów dekretu niniejszego oraz rozporządzeń wydanych na jego podstawie.

Art. 19.

(1) Kto wykracza przeciw przepisom o obowiązku zatrzymywania w magazynach cukrowni określonych ilości cukru,

podlega karze grzywny od 50 do 100 złotych od każdego rozpoczętego kwintala brakującego zapasu cukru.

(2) Przepisu ust. (1) nie stosuje się, jeżeli brakujący zapas nie przekracza ubytku, wolnego od opodatkowania w myśl przepisów o podatku spożywczym od cukru.

(3) Kto przekracza wyznaczone kontyngenty wywozowe cukru,

podlega karze grzywny od 50 do 100 złotych od każdego rozpoczętego kwintala cukru, wypuszczonego do obrotu ponad kontyngent.

(4) Kto sprzedaje cukier po cenie wyższej od ustanowionej przepisami,

podlega karze grzywny od 50 do 100-krotnej różnicy ceny.

(5) Kto narusza przepisy:

a) o warunkach dysponowania przez cukrownie cukrem, nie objętym kontyngentem wewnętrznym,

b) o opłatach specjalnych, związanych z gospodarką cukrową,

c) o zaliczaniu cukru surowego na pokrycie kontyngentów i zapasów cukru oraz o przeliczaniu cukru surowego na cukier biały,

d) o warunkach, jakim powinien odpowiadać cukier, wprowadzony do obrotu oraz jego opakowanie,

podlega karze grzywny od 100 do 50.000 złotych.

(6) Kto narusza inne przepisy o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej,

podlega karze grzywny do 3.000 złotych.

(7) Orzecznictwo w sprawach o przestępstwa, określone w ust. (1) — (5), należy do właściwości sądów grodzkich, w sprawach zaś o przestępstwa, określone w ust. (6) — do władz administracji ogólnej.

Art. 20.

Uznaje się za wygasłe uprawnienia do udziału w kontyngentach wewnętrznych tych cukrowni, które nie były czynne w okresie kampanijnym 1934/35 i tych, które do dnia 4 grudnia 1935 r. nie przystąpiły do produkcji cukru w okresie kampanijnym 1935/36.

Art. 21.

Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu.

Art. 22.

(1) Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Jednocześnie traci moc obowiązującą ustawa z dnia 22 lipca 1925 r .o uregulowaniu obrotu cukrem na obszarze Rzeczy-

pospolitej (Dz. U. R. P. Nr 90, poz. 630) w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 5 listopada 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr 101, poz. 770) oraz rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 818).

(Dz. U. R. P. z 26.X.38 r. Nr 83, poz. 567).

POZA WYŻEJ WYMIENIONYMI UKAZAŁY SIĘ NASTĘPUJĄCE USTAWY I ROZPORZĄDZENIA.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 24 września 1938 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Sprawiedliwości, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zmiany „Regulaminu przewozu osób, bagażu i przesyłek ekspresowych na kolejach żelaznych (Dz. U. R. P. z 28.IX.38 r. Nr 73, poz. 520).

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 24 września 1938 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Sprawiedliwości, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie „Regulaminu przewozu przesyłek towarowych na kolejach żelaznych (Dz. U .R. P. z 28.IX.38 r. Nr 73, poz. 521).

Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 12 października 1938 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych o uznaniu żubra za gatunek chroniony (Dz. U. R. P. z 31.X.38 r. Nr 84, poz. 568).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 27 października 1938 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła (Dz. U. R. P. z 31.X.38 r. Nr 84, poz. 570).

102.

ZARZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Nr BP. I—1/10 z dnia 5 października 1938 r.

w sprawie służby aprowizacyjnej w Ministerstwie Rolnictwa i Reform Rolnych.

I. Sprawy aprowizacyjne w Zarządzie Centralnym Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych niezależnie od ogólnego kierownictwa Ministra podlegają Podsekretarzowi Stanu p. Michałowi Wierusz-Kowalskiemu.

Podsekretarz Stanu p. Wierusz-Kowalski jest z tytułu swych funkcyj reprezentantem Ministra na zewnątrz w sprawach aprowizacyjnych.

II. Zgodnie z zasadami organizacji i urzędowania ministerstw (Monitor Polski z 1926 r. Nr 203, poz. 578 § 10) oraz z uwagi na specjalny charakter spraw aprowizacyjnych poszczególne Departamenty (Biura, Gabinet Ministra) Ministerstwa winny uzgadniać ściśle z odnośnymi komórkami organizacyjnymi, działającymi w Ministerstwie w zakresie aprowizacji, sprawy związane z aprowizacją.

Poza tym z uwagi na specjalną łączność prac Departamentu Ekonomicznego z pracami aprowizacyjnymi Departament ten winien:

a) podejmować w zakresie swego działania na zlecenie właściwego do spraw aprowizacyjnych Podsekretarza Stanu prace związane z aprowizacją;

b) informować tegoż Podsekretarza Stanu o całokształcie swoich prac i to zarówno zamierzonych, jak i wykonanych oraz uzgadniać z tym Podsekretarzem Stanu wskazane przez niego zagadnienia;

c) przedstawiać temuż Podsekretarzowi Stanu do uprzedniej aprobaty sprawy związane z aprowizacją, a w szczególności sprawy objęte właściwością Wydziałów: Zbytu Produktów Rolnych i Przetwórstwa Rolniczego, które zastrzeżone są do ostatecznej decyzji Ministra.

Minister *J. Poniatowski*

Otrzymują: PP. Dyrektorzy Departamentów, Biur, Gabinetu Ministra, Główni Inspektorzy, Naczelnicy Wydziałów, Kierownicy Referatów w Ministerstwie.

103.

ZARZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Nr BP. I-2/44 z dnia 20 października 1938 r.

w sprawie organizacji służby aprowizacyjnej.

W myśl art. 1 ust. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 lutego 1938 r. o poruczeniu spraw aprowizacyjnych Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych (Dz. U. R. P. Nr 13,

poz. 89) zarządzam w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych, co następuje.

1) Do załatwiania spraw aprowizacyjnych, wchodzących w zakres administracji rolnictwa i reform rolnych, ustanawiam w wydziałach rolnictwa i reform rolnych urzędów wojewódzkich „Oddziały Aprowizacyjne".

Istniejące dotychczas oddziały, względnie referaty, aprowizacyjne w innych wydziałach urzędów wojewódzkich zostają zniesione.

W Komisariacie Rządu m. st. Warszawy sprawy aprowizacyjne załatwiane będą nadal w Oddziale Aprowizacyjnym Wydziału Ogólnego.

2) W starostwach powiatowych sprawy aprowizacyjne winny być załatwiane do czasu wydania dalszych zarządzeń w dotychczasowych jednostkach organizacyjnych (referatach) i przez dotychczasowy personel.

3) W zarządach miejskich miast, liczących ponad 100.000 mieszkańców, sprawy aprowizacyjne mają być prowadzone przez referaty (oddziały) aprowizacyjne utworzone na mocy okólnika Ministerstwa Spraw Wewnęrtznych z dnia 28 marca 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 11, poz. 54).

4) Jednostki organizacyjne we władzach administracji ogólnej winny w sprawach, majacych związek z aprowizacją, ściśle współpracować z odnośnymi organami aprowizacyjnymi.

5) Szczegółowy podział czynności oddziałów aprowizacyjnych ustala załącznik do niniejszego.

6) Zarządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 1 listopada 1938 r.

Minister *J. Poniatowski*

Otrzymują wszyscy PP. Wojewodowie oraz Komisarz Rządu m .st. Warszawy.

Załącznik do zarządzenia Min. Roln. i Ref. Rol. z dn. 20.X.38 r. Nr BP. I-2/44.

Podział czynności.

I. Do właściwości urzędów wojewódzkich (oddziałów aprowizacyjnych — znak R. Apr.) należą w ramach instrukcji Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych następujące sprawy aprowizacyjne.

Planowanie aprowizacji, a w szczególności:

a) gromadzenie i opracowywanie materiałów z zakresu obecnego stanu i rozwoju produkcji, przerobu, rozdziału i zapotrzebowania w odniesieniu do artykułów, objętych planem aprowizacji,

b) opracowywanie planu zapotrzebowania w zakresie produkcji i przerobu oraz planu gromadzenia i rozdziału przedmiotów powszedniego użytku w okresie zwiększonych potrzeb,

c) aktualizowanie wojewódzkich planów aprowizacji,

d) współdziałanie w zakresie przygotowania rolnictwa do zadań aprowizacyjnych na okres zwiększonych potrzeb,

e) współdziałanie z właściwymi instytucjami państwowymi, samorządowymi i społecznymi w sprawach związanych z aprowizacją.

Polityka aprowizacyjna, a w szczególności:

a) piecza nad przystosowaniem produkcji, przerobu, gromadzenia i rozdziału przedmiotów powszedniego użytku do potrzeb aprowizacyjnych,

b) piecza nad należytym przygotowaniem do potrzeb aprowizacyjnych aparatu przerobu i wymiany.

Administracja aprowizacyjna, a w szczególności:

a) wykonywanie przepisów prawnych w sprawach aprowizacyjnych,

b) nadzór nad cenami przedmiotów powszedniego użytku,

c) walka z lichwą i spekulacją,

d) orzecznictwo aprowizacyjne.

Nadzór i inspekcja, a w szczególności:

a) nadzór i kontrola starostw powiatowych oraz objętych planem aprowizacyjnym miast w zakresie aprowizacji,

b) instruowanie instytucyj wymienionych w pkt. a) w sprawach aprowizacyjnych.

II. Starostwa powiatowe obejmują swą właściwością na terenie powiatu zasadniczo analogiczne sprawy aprowizacyjne, jak urzędy wojewódzkie na terenie województwa i załatwiają te czynności w granicach instrukcyj urzędów wojewódzkich.

Szczegółowy podział czynności starostw powiatowych w sprawach aprowizacyjnych zostanie unormowany osobno po utworzeniu w starostwach odpowiednich jednostek organizacyjnych.

104.

ZARZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Nr BP. I-2/35/2 z dnia 10 października 1938 r.

w sprawie utworzenia poddziałów w Wydziale Weterynaryjnym Państw. Instytutu Nauk. Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach

Na podstawie § 6 statutu Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego, stanowiącego załącznik do uchwały Rady Ministrów z dnia 15 maja 1937 r. (Monitor Polski Nr 119, poz. 181) i zgodnie z uchwałą Rady Naukowej Instytutu z dnia 18 lipca 1936 r. zarządzam utworzenie w Wydziale Weterynaryjnym Instytutu następujących poddziałów:

1) w Dziale Produkcji:
   a) Poddziału Szczepionek i Środków Allergicznych,
   b) Poddziału Surowic,
   c) Poddziału Pomoru Trzody Chlewnej,
2) w Dziale Rozpoznawczym:
   a) Poddziału Chorób Pszczół.

Proszę Pana Dyrektora o wydanie odpowiednich zarządzeń.

Minister *J. Poniatowski*

Otrzymuje P. Dyrektor Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach.

105.

PISMO MINISTERSTWA ROLNICTWA I R. R.

Nr BP. I-2/47 z dnia 3 listopada 1938 r.

w sprawie referatu melioracyjnego w starostwie w Łomży

Zmieniając częściowo załącznik Nr 2 do pisma okólnego Ministerstwa z dnia 19.III.1936 r. w sprawie referatów melioracyjnych w starostwach (Dz. Urz. Min. Roln. i R. R. Nr 4, poz. 24) oraz zarządzenie z dnia 30.IX.1938 r. (Dz. Urz. Min. Roln. i R. R. Nr 11, poz. 96), Ministerstwo wyraża zgodę na wyłączenie z okręgu referatu melioracyjnego w Starostwie w Łomży powiatu wysoko-mazowieckiego i na przyłączenie tegoż powiatu do okręgu referatu melioracyjnego w Starostwie Powiatowym Białostockim.

Dyrektor Biura Personalnego *Szymański*

Otrzymuje P. Wojewoda w Białymstoku.

106.

INSTRUKCJA
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 10 grudnia 1937 r.

w sprawie sposobu prowadzenia obrad, powoływania komisyj oraz organizacji pomocy kancelaryjnej dla Rady Weterynaryjnej.)*

§ 1.

Zebrania Rady Weterynaryjnej odbywają się co najmniej dwa razy do roku.

Na posiedzeniach Rady Weterynaryjnej przewodniczy Minister lub wyznaczony przezeń zastępca.

---

*) Zob. zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 24 kwietnia 1937 r. o organizacji Rady Weterynaryjnej w Dzien. Urzęd. Min. Rol. i R. R. z dnia 15.VIII.37 r., Nr 8, poz. 67.

§ 2.

O terminie posiedzeń Rady Weterynaryjnej i porządku obrad członkowie powinni być zawiadamiani co najmniej na 10 dni przed posiedzeniem.

§ 3.

Uchwały Rady Weterynaryjnej zapadają zwykłą większością głosów uprawnionych do głosowania. Głosowanie jest jawne, jednak na żądanie któregokolwiek z członków Rady Weterynaryjnej uprawnionych do głosowania przewodniczący zarządzi głosowanie tajne.

Członkowie Rady Weterynaryjnej, którzy głosowali przeciw uchwale mogą żądać wpisania do protokułu ich odrębnej opinii.

§ 4.

Z posiedzenia sporządza się protokół, w którym powinny być dokładnie ujęte opinie i wnioski członków Rady i uchwały Rady. Protokół podpisuje przewodniczący i jeden z członków Rady, wezwany do tego przez przewodniczącego, oraz sekretarz.

Referaty, wygłaszane na Radzie Weterynaryjnej, nie podlegają wpisaniu do protokółu; referaty te powinny być składane na piśmie i przechowywane jako załączniki do protokółów w aktach Biura Rady Weterynaryjnej.

§ 5.

Powołując Komisję Rada Weterynaryjna powinna szczegółowo określić zagadnienie, którego przepracowanie będzie komisji powierzone.

Rada Weterynaryjna wybiera przewodniczącego komisji oraz potrzebną ilość jej członków.

§ 6.

Posiedzenia komisyj zwołują ich przewodniczący. Uchwały w komisjach zapadają większością głosów obecnych, uprawnionych do głosowania; w razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

Głosowanie jest jawne, jednak na żądanie któregokolwiek z członków Rady Weterynaryjnej, uprawnionych do głosowania, przewodniczący zarządzi głosowanie tajne.

§ 7.

Z posiedzeń komisyj sporządza się protokół, który podpisuje przewodniczący i jeden z członków komisji, pełniący funkcje sekretarza.

Wprotokóle powinny być dokładnie ujęte wnioski i opinie członków komisji i uchwały komisji. Członkowie komisji, którzy głosowali przeciw uchwale, mogą żądać wpisania do protokółu ich odrębnej opinii.

Komisja ujmuje wyniki swych prac w formę pisemną i przesyła sprawozdanie do Biura Rady Weterynaryjnej.

§ 8.

Sprawy kancelaryjne Rady Weterynaryjnej załatwia Wydział Weterynarii w Ministerstwie Rolnictwa i Reform Rolnych.

Czynności sekretarza Rady Weterynaryjnej spełnia urzędnik Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych, wyznaczony przez Ministra.

§ 9.

Zamiejscowi członkowie Rady Weterynaryjnej, nie będący urzędnikami państwowymi lub samorządowymi, otrzymywać będą za udział w posiedzeniach Rady i komisyj zwrot kosztów przejazdu klasą II według zasad określonych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 28.III.1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 320) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 54, poz. 393) oraz diety w wysokości określonej w tym rozporządzeniu dla funkcjonariuszów państwowych, pobierających uposażenie według VI gr. uposażenia, członkowie zaś zamiejscowi, będący urzędnikami państwowymi lub samorządowymi, — według norm i zasad przewidzianych dla nich w przepisach szczególnych o kosztach podróży i dietach.

§ 10.

Koszty związane z działalnością Rady Weterynaryjnej będą pokrywane z budżetu Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych *J. Poniatowski*

WYDAWNICTWA MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

1. *Moczarski Z.* Hodowla zwierząt (skrót) 1932, str. 570 (wyczerpane)
2. *Stempowski S.* Materiały do bibliografii polityki agrarnej. Zeszyt I i II. 1929 i 1931 r., str. 60 i 72 . . 1.—
   Zeszyt III, 1932, str. 38 . . . . . . (wyczerpane)
3. Parcelacja prywatna. 1933, str. 54 . . . . . —.50
4. *Mikułowski-Pomorski J.* Uprawa roli i roślin 1934, str. 450 (wyczerpane)
5. Instrukcja z dn. 5.VI.34 r. o sprzedaży nawozów sztucznych. 1934, str. 60 . . . . —.70
6. Międzynarodowe umowy sanitarno-weterynaryjne. 1934, str. 107 . . . . (wyczerpane)
7. Wskazówki egzaminacyjne dla kandydatów na kategorię I. 1935, str. 64 . . . . (wyczerpane)
8. Prawo rybackie. 1936 str. 392 . . . . 2.65
9. Zarys uprawy torfowisk niskich. 1935, str. 153 . . 1.20
10. Ustawa z dn. 5. III. 34 o nadzorze nad hodowlą bydła. 1935, str. 30 . . . . (wyczerpane)
11. Zasady odbywania służby przygotowawczej kategorii I. 1935, str. 15 . . . . —.30
12. Wskazówki egzaminacyjne dla kandydatów na stanowiska kat. II i III. 1936, str. 27 . . . . . (wyczerpane)
13. Zasady odbywania służby przygotowawczej kandydatów na stanow. kat. II i III. 1937, str. 7 . . . . . —.20
14. Instrukcja o zalesianiu niektórych nieużytków. 1937, str. 19.
15. Wskazówki egzaminacyjne dla kandydatów na stanowiska kat. I. Wyd. 2 uzupełnione, opracował *A. Dorot.* 1938, str. 82.
16. Wskazówki egzaminacyjne dla kandydatów na stanowiska kateg. II i III. Wyd. 2 poprawione. 1938 r., str. 23.

Warszawskie Zakłady Graficzne, Olesińska 19, Telefon 431-27.